

כי תצא (425)

אליהם בתביעות הנראות לכאורה, כאלו שאינם מתאימות לדרגתם ולמצבם הרוחני. שהרי איזה סוג אנשים מעם ישראל יצא למלחמה? הלא היו אלה המדקדקים ביותר במצוות, שלא שחו שיחה לבטלה בין תפילה של יד לתפילה של ראש וכו', ואם כן היאך יעלה על הדעת שהם יגיעו למצב שבו התורה נצרכת להתיר להם יפת תואר? הרי לנו שאף אחד אינו יכול לסמוך על עצמו, גם בגיל זקנה ושיבה, ויש לשמור על עצמנו מטענות היצר הרע ותביעותיו, ולהזהר מהעורמה היתירה שנזרקה בו.

ספר טובך יביעו מאת הרב זילברשטיין שליט"א

"לא-תרָאָה אֶת שׁוֹר אָחִיךָ אוֹ אֶת שֵׂיו נְדָחִים, וְהִתְעַלְמָתָּ מֵהֶם הָשֵׁב תְּשִׁיבָם לְאָחִיךָ" (כ"ב, א)

הפסוק הזה מדבר על מצוות השבת אבידה, כשאדם רואה חפץ אבוד של חברו, הוא אינו רשאי להתעלם, אלא מחויב להחזירו. חז"ל (ב"מ) מלמדים שיש כאן עיקרון יסודי בעבודת ה' וביחסים בין אדם לחברו: אינך יכול להישאר אדיש. לא רק לרכושו של חברך, אלא גם לרוחו. ה"שור" או ה"שָׂה" האבודים אלו לא רק חפצים גשמיים, אלא משל ליהודים שאיבדו את דרכם. התורה מזהירה: **"וְהִתְעַלְמָתָּ"** אל תתעלם! אם ראית מישהו **"אובד"** בגשמיות או ברוחניות אל תגיד זה לא ענייני. **"השב תשיבנו"** תחזיר אותו בעדינות, באכפתיות, באהבה. **"הרמב"ם פוסק (הלכות גזלה ואבדה):** כל המאבד דבר שיש בו דעת לדרוש, עובר ב'בל תתעלם'". כך גם ברוחניות כל מי שיכול להשפיע ולהחזיר אח לדרך הטוב, ואינו עושה זאת עובר על **"בל תתעלם"**

המלקט

לא תְּחַרֵּשׁ בְּשׁוֹר וּבְחֶמֶר יִתְּדוּ (כב, י)
"שור", היינו מדרגה גבוהה. פירושו של **"שור"** הוא: הבטה למעלה (כמו אשורנו ולא קרוב), ואילו **"חומר"** מרמז על החומריות שבאדם. יש בני אדם שעובדים את השם יתברך בתורה ותפילה, ואף על פי כן שטופים הם בחומריות ובתאוה. לפיכך אמרה תורה: **"לא תְּחַרֵּשׁ בְּשׁוֹר וּבְחֶמֶר יִתְּדוּ"**, לא יתכן לעבוד את השם יתברך במדרגות גבוהות ובחומריות בבת אחת. אם נפשך שואפת למדרגות, שומה עליך לכבוש את החומריות ולשבור את המידות.

ספר "מענה של תורה"

נָדְלִים תַּעֲשֶׂה לָךְ עַל אֲרֵבַע כְּנָפוֹת כְּסוּתָךְ (כב, יב)
 בהלכה נפסק שאת ברכת **"להתעטף בציצית"** יש לברך מעומד, על שלוש מצוות נצטוינו לברך מעומד: ספירת העומר, ציצית, ותפילין. זהו שנאמר: **"עצת ה' היא**

פִּיתְצָא לְמִלְחָמָה עַל־אִיְכִיךָ וְנִתְּנוּ ה' אֱלֹהֶיךָ בְּיָדְךָ וְשָׁבִיתָ שְׂבִיו (כא, י)

חז"ל דרשו שהמלחמה כאן רומזת גם למלחמה הרוחנית, מלחמת היצר הרע. הפסוק פותח בלשון **"פי תצא למלחמה"** ללמדך, שאדם חייב לצאת ולהילחם, לא להיכנע, לא להישאר פסיבי מול ניסיונות החיים וכאשר אדם יוצא באמת מתוך רצון להתגבר הקב"ה מבטיח לו **"וְנִתְּנוּ ה' אֱלֹהֶיךָ בְּיָדְךָ"** ה' יעזור לו לנצח. אבל רק אם אתה יוצא, אז **"וְנִתְּנוּ"** אז תזכה לסייעתא דשמיא. ולכן, כל התקדמות רוחנית, כל תיקון מידה, כל התחזקות מתחילה בהחלטה פנימית **"לצאת למלחמה"**.

אל תחשוב שאין לך סיכוי. תצא ותראה שהקב"ה איתך. הניצחון מובטח, אם רק תעשה את הצעד הראשון. המלקט

וְהָיָה הַבֵּן הַבְּכֹר לְשִׁנְיָאָה (כא, טו)

יש לומר מה שנקט הכתוב בפשטות שהבכור נולד לשנואה, דהנה דרשו חז"ל (תנחומא א) שהשנואה היא היפת תואר אשר סופו של אדם לשנאותה. והנה אמרו חז"ל (יבמות סד.) מפני מה היו אמותינו עקרות מפני שהקב"ה מתאוה לתפלתן של צדיקים. והנה האשה האהובה היא הישראלית שהקב"ה מתאוה לתפילותיה, לכן מאחרת ללדת יותר מן השנואה שהיא יפת תואר נוכרית שאין הקב"ה רוצה בתפלתה, אלא ממהרת ללדת הבכור.

ספר "מקח טוב"

פִּי יִהְיֶה לְאִישׁ בֵּן סוֹרֵר (כא, יח)

איתא בתוספתא נגעים: אין נעשה בן סורר ומורה בירושלים. **"משך חכמה"** נותן טעם לכך, כי ירושלים היו רגילים לאכול בשר לרוב, כי היו בה תמיד קרבנות ובשר קדשים, וכן שתו יין של מעשר שני, על כן אין חטא על הנער אם בא למדת הזוללות, כי הוא מורגל בכך ורואה זאת תמיד בעירו. אך ה"בית ישראל" היה רגיל לומר להיפך, כיון שבירושלים אכלו בעיקר בשר קרבנות, היתה האכילה מביאה קדושה ויראת שמים, כדכתיב: **"ואכלת וכו' למען תלמד ליראה"**, וכיון שאכילת הבשר היתה בקדושה, לא שייך שיבוא על ידה בן סורר ומורה! (מסופר, כי כשביקר ה"בית ישראל" בביתו של ה"חזון איש", אמר לחזו"א חידוש זה, והחזו"א שיבח זאת מאוד). *ספר "שיח הפרשה"*

היצר הרע אינו מניח גם לגדולי הצדיקים עד זיקנה ושיבה.

וְרָאִיתָ בְּשִׁבְיָה אִשָּׁת יִפֶּת תֹּאֵר (כא, יא)

בפרשת יפת תואר אפשר להסיק לקח מאוד חשוב, והוא, שהיצר הרע אינו מניח גם גדולי הצדיקים, ובא

ידעתי שמוצא שפתיך תשמור ועשית כאשר נדרת, אמנם
שואל אני ממך "ועשית" בחשק כזה "פאָשר נדרת"
ספר "יגדיל תורה"

הלכה: חודש אלול. אמירת סליחות ביחיד
לכתחילה צריך לומר את הסליחות בציבור, "דהן אל
כביר ולא ימאס" שאין הקב"ה מואס בתפילת רבים, וגם
יש חלקים שאין היחיד יכול לאומרם, אולם יחיד שלא
יכול לומר בציבור, רשאי לאומרם ביחידות וטוב שינהג
כן, מלבד אמירת י"ג מידות של רחמים שאין היחיד
רשאי לאומרם דרך תפילה ובקשת רחמים דדבר
שבקדושה הם, אולם רשאי לאומרם בניגון ובטעמים
דרך קריאה בעלמא.

ספר "הליכות מועד" רב אופיר מלכא שליט"א

**פתגם: לא על כשרונותיו ראוי אדם לשבת, אלא על
אופן שימוש בהם.** ספר "שמחלה"

חקירה: אושא מילתא בשבת
אסר משום מראית העין שיחשדו שבשבת התחיל
לטחון, או שמא יאמרו שמזלזל בקדושת שבת (מנוחת
עמי יח-ו עמוד 119) ספר "קובץ יסודות וחקירות"

סיפור: הוה גביר לאחיק
יהודי עשיר נהג להתנכר אל אחיו היהודים, אבל מאידך
היה מתקרב אל הנכרים ומפגין לפניהם את כל הדר
עושרו ותפארתו. אמר לו אחד מן הקהל: כלפיך
ושכמותך התכוון הכתוב בתורה: הוה גביר לאחיק ואל
תתרפס לפני הגויים. ספר "חד וחלק" חלק ג'

שבת שלום
יוצא לאור לרפואה שלימה, ברוך יואל שמעון ישראל בן פנינה, ראובן ישי בן מרצדס,
הדסה אסתר בת רחל בחלא קטי, פטריק יהודה בן גלדיס קאמונה, אברהם רפאל בן
רבקה, מאיר חיים בן גבי זווירה, ראובן בן איזא, ויקטוריה שושנה בת ג'וסי חנה, רפאל
יהודה בן מלכה, שלמה בן מרים, אבישי יוסף בן שרה לאה, אוריאל ניסים בן שלום,
אלחנן בן חנה אנושקה, מרים בת עזיזא, חנה בת רחל, דוד בן מרים, יעל בת כמונה,
ישראל יצחק בן ציפורה, עמנואל בן סוזן אוזיה. **שלום בית:** גיולה חיה בת סופי לבנה
ואילן יהודה יצחק בן סנדרה סולאנג'. **זיווג הגון:** יוני מאיר משה בן אסתר, אילן אלי
אהרן בן אסתר, קלואי אורה בת סופי לבנה, לולה לאה בת סופי לבנה, לאה בת רבקה,
אלודי רחל מלכה בת חשמה, יוסף גבריאל בן רבקה, מרים בת רבקה. **הצלחה רבה**
בכל: נאור דוד בן יעל דינה, ליטל בת יעל דינה, לחנה בת אסתר וליונתן מרדכי בן
שמחה ברכה זרע של קיימא ללבנה מלכה בת עזיזא וליאור עמיחי מרדכי בן גייוול
לאוני. **לעילוי נשמת:** ראובן בן חנינה, ג'ינט מסעודה בת ג'ולי יעל, שלמה בן משה,
מסעודה בת בלח, גיא יונה בן לאה, יוסף בן מייכה. מוריס משה בן מרי מרים. משה בן
מזל פורטונה. אליהו בן מרים, ניסים חי הוברט בן ג'ולי, ליליאן רוזה בת אוטה
נג'מה, דוד בן מרים, פליקס סעיד בן אטו מסעודה. אפרת רחל בת אסתר ייח כוכבה,
אברהם בן אליעזר, מלכה אנרייט מרוזקה, אנדרה סעיד בן פורטונה מסעודה, קרול
מזל אדסה בת גבי זורגונה, אברהם בן אסתר.

תקום" (משלי יט, כא). **עצ"ת** ראשי תבות " עומר, ציצית,
תפילין, בשלוש מצוות, על האדם לקום ולברכן כשהוא
מעומד. עוד יש לרמוז במילות הפסוק **"עצת ה' לעולם**
תעמוד", שהם ראשי תבות של שבעה דברים הנעשים
בעמידה: **עצ"ת: ערוב, ציצית, תפילין, לעל"ם: לבנה,**
עומר, לולב, מילה. ספר "ומתוך האור"

**ועָנְשׁוּ אֹתוֹ מֵאָה כֶּסֶף וְנָתַנוּ לְאַבִּי הַנְּעָרָה כִּי הוֹצִיא שֵׁם
רַע עַל בְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל** (כב יט)
יש לדקדק שינוי הלשון, דבכל הפרשה נאמר נערה חסר
ה' **"נער"**, ואילו כאן נאמר **"נערה"** מלא? יש לומר:
מצאנו תוספת ה' באשה נשואה שנקראת על שם בעלה,
דאם הוא חכם נקראת חכמה, אם הוא עשיר נקראת
עשירה, ואם חסיד היא נקראת חסידה, נמצא שה' הוא
סימן החיבור של אשה לבעלה ע"י נישואיה, ולפי"ז יש
ליישוב דבכל הפרשה שהבעל רוצה לגרשה כתבה
התורה **"נער"** חסר ה', כיון שאין ביניהם שום חיבור,
שהרי הוא רוצה לגרשה, אבל כאן דאיירי לאחר
שנתברר שהוציא שם רע, ונאמר **"לו תהיה לאשה....לא**
יוכל שלחה כל ימיו", לכן נאמר **"נערה"** עם ה', שהרי
היא אגודה אצלו כל ימיו שאינו יכול לגרשה.
ספר "תכלת מרדכי"

חותם החטא על פני האדם
וְהָיָה מִחֲנִיךְ קָדוֹשׁ וְלֹא יִרְאֶה כָּךְ עֲרֹת דָּבָר וְשֵׁב מֵאַחֲרֶיךָ
(כג.טו)
עוונותיו של האדם מותירים בו רושם, שגם אם אינו
נראה לעיני אדם גשמי, מכל מקום נותר טבוע לנצח
בנשמתו. **"ראשית חכמה"** כותב שרושם זה הרמוז
בפסוק שלפנינו, בו מזהירה התורה: **"וְלֹא יִרְאֶה כָּךְ**
עֲרֹת", לפי שכאשר מדבר האדם לשון הרע, נחתם העון
על מצחו, ולכן עליו להיזהר שלא יחטא, וממילא לא
תראה עליו ערות דבר. בהתאם לכך היה רבי יהודה
צדקה זצ"ל מחנך את ילדיו ותלמידיו שלא לדבר לשון
הרע, בהזהירו אותם מפני הכתוב בספר **"ראשית**
חכמה". כמו כן היה מוסיף ומזכיר את דברי יעקב
אבינו ליוסף בנו (בראשית מז.ל): **"ויאמר ישראל אל יוסף**
אמותה הפעם אחרי ראותי את פניך כי עודך חי", כיון
שראה יעקב את פניו של יוסף, ידע כי שומר מצוות הוא:
"כי עוד חי". שכן לא ראה רושם חטא על פניו.
ספר "ומתוך האור"

מוֹצֵא שְׁפָתֶיךָ תִּשְׁמֹר וְעֵשִׂיתָ פֶּאֶשֶׁר נְדָרְךָ (כד)
מפרש ב"עשרה למאה" (להמגיד מוואדיסלאו), כי דרך
האדם שנודר בהתלהבות גדולה, וגומר בדעתו לקיים
נדרו. אמנם לאחר מכן קורה שמתקרר ומתחרט על מה
שנדר, ואף אם אמנם יתן מה שנדר, אבל בעצלות בלי
חשק הזה שהיה לו בעת שנדר. אולם אין דעת המקום
נוחה מאיש כזה, אלא צריך שיקיים את נדרו באותה
התלהבות שהיתה לו בעת שנדר. וזה שנאמר: **"מוֹצֵא**
שְׁפָתֶיךָ תִּשְׁמֹר וְעֵשִׂיתָ פֶּאֶשֶׁר נְדָרְךָ", אמרה התורה,

